

Rubriek: de Buurtkroeg
Gepubliceerd in AD- Rotterdams Dagblad,
16 september 2009
© Willemijn Dicke

Café Hemingway
Mauritsweg 53 (centrum).

In mijn herinnering was Hemingway een kroeg voor veertigplussers waar barman Tejo in hoog tempo gratis rondjes weggaf. Op een avond raakte ik in gesprek met een kunstenaar die zijn tekeningen in een koffertje als koopwaar bij zich droeg. Ik zocht een tekening uit van een naakte vrouw. 'Die verkoop ik niet' zei de kunstenaar. 'Dat is mijn ex. Ik wil haar niet kwijt.' Tegen sluitingstijd had ik een ander geweldig kunstwerk gekocht, voor slechts vijftig euro. Die hele avond was ik verguld met de aankoop. De volgende dag was het, nouja, ook nog best mooi.

Zo'n kroeg was 't dus, met halve beroepsdrinkers en waar je nooit wist in wiens levensverhaal je nu weer verzeild zou raken.

Maar nu waait er een nieuwe wind. Om half elf ben ik omringd door behoorlijk jonge mensen. De tweedejaars studenten criminologie komen speciaal voor een singer-songwriter die deze avond optreedt. Ik probeer een gesprek aan te knopen over hun studie. Wat doe je als afgestudeerd criminoloog? Kennen zij de vermaarde hoogleraar criminologie C.I. Dessaur die onder het pseudoniem Andreas Burnier prachtige romans heeft geschreven, ooit, vroeger?

Nee, die kennen ze niet en daar zitten ze niet op te wachten, op verhalen over dode schrijvers. Ze stellen beleefd voor om samen naar de singer-songwriter te luisteren. Zijn podium is achter in de kroeg, naast de WCs. Bij elk toiletbezoek moet de gast op een verhoging klimmen om dan pal naast de artiest in de schijnwerpers uit te komen. Hoe ik ook rekening houd met zijn repertoire, de keren dat ik naast hem op de Bühne sta, zit hij net in een gevoelige episode van zijn lied. Als ik bijna in zijn armen struikel, besluit ik te vertrekken. Net op tijd: een fietsendief prutst aan mijn slot en slaat op de vlucht als hij me aan ziet komen.